

Селезньова О.О.,

к.е.н., доцент,

доцент кафедри маркетингу,

Одеська державна академія будівництва та архітектури

ДОСЛІДЖЕННЯ ПРОБЛЕМ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ БУДІВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ В УКРАЇНІ

Анотація. У статті досліджено проблеми розвитку державного регулювання будівельних підприємств в Україні. Проаналізовано існуючі державні програми та рівень їх виконання щодо поліпшення житлового будівництва. Розкрито причини податкового перенавантаження будівельних підприємств та складності дозвільної системи у будівництві. Наведено основні проблемні місця державного контролю суб'єктів господарювання будівельної галузі України.

Ключові слова: державне регулювання, державний контроль, будівельне підприємство, будівельна галузь, будівництво.

Постановка проблеми. В умовах економічної нестабільності актуальності набуває забезпечення стійкого функціонування підприємств будівельної галузі, адже остання впливає на розвиток багатьох інших гілок народного господарства та виступає показником динаміки національної економіки в цілому. У світовій практиці в кризових умовах зазвичай використовуються різні шляхи щодо поліпшення умов функціонування будівельних підприємств, що свідчить про їх значний вплив на господарські комплекси у національному та міжнародному масштабах. Тому розв'язання завдання розвитку державного регулювання суб'єктів господарювання будівництва передбачає дослідження та аналіз проблематики даного питання.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питанню державного регулювання підприємств України приділено увагу багатьма дослідниками. У сфері будівництва можна виділити таких авторів, як: О.В. Кальніченко та М.Л. Чернову – особливості управління будівельними проектами в нестабільній економіко-політичній ситуації в Україні; Б. Колеснікова – питання дерегуляції будівельної галузі економіки; Є.О. Юрченко – актуальні проблеми державного контролю у сфері містобудівної діяльності в Україні; інших.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Незважаючи на наявний обсяг досліджень в області державного регулювання підприємств будівельної галузі України, визначення проблемних місць та шляхів поліпшення розвитку державної регулюючої політики щодо будівельних підприємств залишається невирішеним, тим самим формуючи мету дослідження.

Мета статті. Метою дослідження є визначення проблемних місць розвитку державної регуляторної політики щодо будівельних підприємств України, що дасть можливість розв'язати завдання поліпшення економічного стану суб'єктів господарювання будівництва.

Виклад основного матеріалу. Згідно із «Державною програмою активізації розвитку економіки на 2013–2014 роки», затвердженою Постановою Кабінету Міністрів України від

27 лютого 2013 р. № 187 [1], активізація будівельної галузі має сприяти підвищенню попиту на продукцію суміжних галузей і частковій переорієнтації експортної продукції, на яку знижується попит на зовнішньому ринку, на внутрішній ринок.

Протягом 2010–2012 років Урядом вжито системних заходів до відновлення темпів розвитку будівельної галузі. Зокрема, прийнято Закон України «Про регулювання містобудівної діяльності» [2], яким значно спрощено дозвільні процедури у будівельній сфері. Так, суттєво скорочено перелік документів, що подаються суб'єктами господарювання для отримання дозволів на виконання будівельних робіт, значна кількість будівельних робіт розпочинається за декларативним принципом.

Удосконалення містобудівної дозвільної системи у 2012 році сприяло збільшенню кількості об'єктів будівництва майже у 2,5 рази (понад 112 тис. об'єктів). У 2012 році в експлуатацію введено 10,7 млн кв. метрів загальної площі житла, що на 14,2% більше, ніж у 2011 році. Проте існуючі темпи житлового будівництва недостатні для розв'язання проблеми забезпечення населення житлом насамперед громадян, які потребують поліпшення житлових умов відповідно до законодавства. Середня забезпеченість житлом населення України у 2011 році становила 23,5 кв. метра загальної площі на одну особу.

Концептуальні підходи до реалізації державної житлової політики шляхом сегментації ринку житла знаходять своє відображення на практиці. Має місце тенденція до поступового переходу від безоплатного отримання житла до надання державної підтримки на його будівництво (придбання). В Україні здійснюється державне регулювання трьох основних сегментів ринку житла:

- соціального житла (забезпечення громадян, які перебувають на квартирному обліку та потребують соціального захисту);
- доступного житла (забезпечення громадян, які потребують поліпшення житлових умов, перебувають на квартирному обліку, але не мають права на соціальне житло і рівень доходів яких недостатній для самостійного вирішення житлової проблеми);
- ринкового житла (забезпечення громадян, рівень доходів яких дозволяє вирішувати житлове питання самостійно).

При цьому формується окреме законодавство з питань соціального та доступного житла, відповідно до Закону України «Про житловий фонд соціального призначення». Урядом затверджено низку нормативних актів, зокрема «Порядок взяття громадян на соціальний квартирний облік, їх перебування на такому обліку та зняття з нього» (постанова Кабінету Міністрів України від 23.07.08 № 682); «Порядок розрахунку плати за соціальне житло» (постанова Кабінету Міністрів України від 07.02.07 № 155); «Порядок надання соціального житла, а також урахування площі житла, що перебуває у власності громадянина,

якому надається квартира або садибний (одноквартирний) будинок з житлового фонду соціального призначення» (постанова Кабінету Міністрів України від 23.07.08 № 682) та ін. [3].

Однією із важливих передумов для реалізації інвестиційних намірів забудовників є формування прозорого та стабільного правового поля для їх діяльності. Держава наполегливо працює у напрямку дерегуляції господарської діяльності та спрощення дозвільних процедур, розуміючи, що такі кроки, спрямовані на адаптацію регуляторної політики України до європейських стандартів, забезпечать сприятливі умови розвитку бізнесу та сприятимуть подоланню наслідків кризи у будівельній галузі.

Згідно Програми діяльності Кабінету Міністрів України та Стратегії сталого розвитку «Україна-2020» [4] у 2015 році заплановано такі заходи:

- запровадження дієвих механізмів фінансування будівництва житла для військовослужбовців (службового та постійного);

- скорочення строку видачі дозвільних документів у сфері будівництва, установлення вичерпного переліку підстав для повернення декларації про початок виконання будівельних робіт та дозволу на виконання будівельних робіт, декларації та сертифіката готовності об'єкта до експлуатації, а також передбачення можливості замовника будівництва на застосування автономних систем інженерного забезпечення;

- розроблення та сприяння прийняттю закону про децентралізацію повноважень у сфері архітектурно-будівельного контролю;

- прийняття Закону про енергетичну ефективність будівель, що реалізує вимоги директив ЄС щодо енергетичних характеристик будівель, у тому числі в частині встановлення мінімальних вимог до енергетичної ефективності будівель, будівництва будівель з майже нульовим рівнем споживання енергії, запровадження механізмів енергетичної сертифікації будівель, визначення принципів державної підтримки заходів з енергоефективності;

- програма будівництва і реконструкції житла згідно з новими стандартами енергоефективності (підготовка нових державних будівельних норм та стандартів енергоефективності);

- угода про спрощення процедури використання земель сільськогосподарського призначення для будівництва господарських будівель сільськогосподарського призначення;

- угода про відновлення програми підтримки індивідуального житлового будівництва на селі «Власний дім».

На законодавчому рівні визначено поняття доступного житла та державної підтримки його будівництва або придбання, коло осіб, що мають право на отримання такої підтримки, джерела фінансування тощо [8].

Урядом затверджено Державну програму забезпечення молоді житлом на 2013–2017 роки та Державну цільову соціально-економічну програму будівництва (придбання) доступного житла на 2010–2017 роки, якою передбачено збудувати та придбати 265,8 тис. квартир (16,6 млн м²) [5].

При цьому витрати на реалізацію Програми визначено в розмірі 88 499,7 млн грн, у тому числі: з державного бюджету – 26%; з місцевих бюджетів – 6%; за рахунок інших джерел – 68%.

Державна цільова соціально-економічна програма будівництва (придбання) доступного житла на 2010–2017 роки передбачає спільну участь громадян та держави у фінансуванні будівництва (придбання) доступного житла за схемою 70/30 – 70% вартості житла сплачує громадянин, а 30% – держава.

Виконання програми надало б можливість збудувати в Україні протягом 2010–2017 рр. 16,6 млн м² загальної площі житла та забезпечити доступним житлом 265,8 тис. сімей.

Програмою визначено архітектурно-планувальні вимоги до доступного житла. Внесені зміни до державних будівельних норм, якими встановлено раціональні та економічні вимоги до архітектурно-планувальних рішень та інженерного обладнання житлових будинків II категорії, що за рівнем санітарно-гігієнічного комфорту відповідають прийнятим сьогодні підходам до доступного житла.

За період 2010–2013 рр. на реалізацію Програми державою було виділено 417,28 млн грн, з державного бюджету та 22,2 млн грн з місцевих бюджетів, що дозволило додатково залучити до будівельної галузі близько 1,22 млрд грн коштів громадян. Державну підтримку отримали 3463 сім'ї, в т.ч. 1535 – молоді сім'ї, 164 – військовослужбовці, 163 – педагоги, 95 – держслужбовці та ін. [9].

Зазначені цифри дають підстави говорити про низькі показники виконання Програми внаслідок низьких обсягів її фінансування. Так, відповідно до паспорту Програми прогнозні показники її фінансування із державного та місцевих бюджетів у 2010–2013 рр. мали складати 7740 млн грн, а кількість збудованого у 2010–2013 рр. доступного житла – 64595 одиниць. Проте фактичні обсяги фінансування Програми у 2010–2013 рр. становлять лише 5,6% від прогнозних показників, а кількість сімей, що придбали житло в межах Програми, – 5,3%. Якщо врахувати, що кількість сімей, які потребують покращення житлових умов, складає близько 1 млн [6], то реалізація Програми в її повному обсязі – будівництво 266 тис. одиниць доступного житла – могла б знизити кількісні показники наявної в Україні житлової проблеми більш ніж на 25%. Проте на сьогодні реальний внесок Програми у подолання житлової кризи складає трохи більше 0,35% [7].

Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства впроваджує механізми саморегулювання в будівельній галузі з урахуванням того, що сьогодні в більшості країн саморегулювання ефективно діє практично у всіх сферах суспільного життя. Міністерством було прийнято два накази – «Про створення Комісії з розгляду документів про делегування повноважень саморегульованим організаціям у сфері архітектурної діяльності» та «Про обсяг повноважень, делегованих саморегульованим організаціям у сфері архітектурної діяльності». Ними упорядковується процедура передачі СРО (саморегульованих організацій) в архітектурній сфері, повноважень по професійній атестації інженерів-проектувальників, інженерів технічного нагляду, архітекторів та експертів [8].

17.06.2015 у Міністерстві регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства відбулася нарада з представниками Асоціації підтримки індивідуального житлового будівництва на селі «Власний дім» щодо розроблення проекту Державної програми підтримки індивідуальних сільських забудовників на 2016–2020 роки. Завдання щодо відновлення програми підтримки індивідуального житлового будівництва на селі «Власний дім» передбачено Угодою про коаліцію депутатських фракцій у Верховній Раді України восьмого скликання, яка є невід'ємною частиною Програми діяльності Уряду [12].

В умовах низької забезпеченості жителів села упорядкованим житлом та високої його вартості програми підтримки індивідуального житлового будівництва на селі є надійною опорою

для тисяч сімей у вирішенні їх житлових питань. У ході наради було наголошено на необхідності прийняття окремої Державної програми для розвитку житлового будівництва на селі, у зв'язку із закінченням терміну дії Державної цільової програми розвитку українського села на період до 2015 року, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 19.09.2007 № 1158. Регіональними фондами підтримки індивідуального житлового будівництва висловлено готовність активізувати роботу на місцевому рівні для підготовки прогнозних розрахунків необхідного обсягу фінансування заходів програми та очікуваних результатів її виконання.

З початком всесвітньої економічної кризи у країнах світу було вжито заходів щодо захисту галузі: будівельники отримали від уряду великі замовлення (Китай, Бразилія, Росія, Німеччина, Франція), а також значні податкові та кредитні преференції.

В Україні окрім податків, які повинен сплачувати середньостатистичний суб'єкт господарювання, будівельник додатково оплачує:

- відрахування органам місцевого самоврядування на розвиток інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури міста;
- компенсацію за відселення громадян, проведене в минулий період;
- будівництво мереж, витрати на які, відповідно до закону, повинні бути компенсовані. у реальному житті ці витрати не відшкодовуються;
- комерційним організаціям вартість дозвільних документів тощо.

Величезні труднощі зазнають будівельники і при оформленні дозвільної документації на будівництво. За даними Світового банку, Україна за цим показником посідає 179 місце у світі з 181, «обігнавши» Лесото і Зімбабве. Бюрократизм значно збільшує вартість та терміни будівництва. У кризовий період така ситуація в будівельній галузі посилилася.

Будівельні підприємства працюють в умовах фінансового тиску:

- державна фіскальна служба з підрядних організацій намагається стягувати податок на прибуток з вартості інженерних мереж і споруд, що передаються на безоплатній основі експлуатуючим організаціям шляхом неприйняття витрат до складу валових витрат;
- справляння ПДВ з безоплатної передачі квартир місту;
- були зроблені спроби відстрочити повернення ПДВ як мінімум на кілька місяців.

Результатом усіх цих дій в Україні відбулося істотне падіння обсягів будівництва, що перевищує у кілька разів світові показники.

Індекс будівельної продукції у січні-серпні 2015 року порівняно з відповідним періодом 2014 року становить 75,4%. На загальну тенденцію в січні-серпні 2015 року порівняно з відповідним періодом 2014 року вплинуло скорочення будівництва нежитлових будівель на 31,8%, будівництва інженерних споруд на 30,3% та обсягів житлового будівництва на 3,6%.

Скорочення на Україні обсягів будівництва у 2014–2015 рр. (до 54%) пояснюється владою всесвітньою економічною кризою. Разом з тим у багатьох країнах – Китаї, Бразилії, Чехії, Узбекистані – будівельний ринок росте, а в країнах Євросоюзу падіння обсягів галузі складає 8-9%, що у п'ять разів нижче, ніж в Україні [9].

Безробіття в будівельній галузі досягає 40% порівняно з європейським показником 6,5%. Таке становище пояснюється

тим, що в країнах світу будівельна галузь розглядається як локомотив, здатний вивести економіку країни з кризи, бо воно нерозривно пов'язано із суміжними галузями, сприяє наявності робочих місць та поповненню ВВП країни.

Загальна динаміка результатів діяльності органів державного архітектурно-будівельного контролю в Україні [10] дає змогу дійти висновку, що державний архітектурно-будівельний контроль виконується на задовільному рівні. Натомість його належному функціонуванню заважають існуючі проблеми, які потребують розв'язання.

Є.О. Юрченко серед проблем державного архітектурно-будівельного контролю України виокремлює зовнішні й внутрішні проблеми, які, відповідно, можна розподілити на проблеми в діяльності органів державного контролю у сфері будівництва, проблеми безпосереднього функціонування та проблеми суспільних відносин у процесі функціонування системи ДАБК.

До зовнішніх проблем відносяться проблеми глобалізації та економічні проблеми держави. До внутрішніх – організаційні, правові та ресурсні (матеріально-технічні) проблеми функціонування органів державного контролю у сфері містобудівної діяльності [14].

Зазначені проблеми є взаємопов'язаними, тісно чи іншою мірою впливають на ефективність та розвиток державного архітектурно-будівельного контролю. Зовнішні проблеми мають значний вплив на функціонування механізмів державного архітектурно-будівельного контролю та формування державної регуляторної політики у містобудівній сфері економіки держави.

До організаційних проблем державного контролю у сфері містобудівної діяльності в Україні належать кадрові проблеми, які виражаються у такому. Відсутність профільної освіти значної частини службовців органів ДАБК, невідповідність фахового рівня службовців займаним посадам як в центральному апараті Державної архітектурно-будівельної інспекції України, так і в територіальних органах. Ще однією із проблем у кадровому забезпеченні є відсутність досвіду роботи переважної кількості працівників в органах державної влади і будівельного контролю. Зокрема, ця проблема має розвиток у регіональних органах державного архітектурно-будівельного контролю [11, с. 5].

Має місце також проблема призначення на посади в територіальні інспекції осіб не за критеріями професіоналізму та досвіду роботи, а за критерієм лояльності та відданості керівникові органу контролю, що призводить до виконання посадових обов'язків переважно за вказівками керівництва, а не нормами законодавства, що спричиняє негативні наслідки такі, наприклад, як недотримання вимог чинного законодавства та зниження рівня ефективності контролю, корупційні прояви.

Проблемою є відсутність реальної системи контролю виконавської дисципліни, що виражається у відсутності оперативного контролю керівного складу за поточною діяльністю працівників державного архітектурно-будівельного контролю (ДАБК) за виконанням завдань та заходів. Вказана проблема призводить до порушення термінів проведення планових та позапланових перевірок, невчасного надання відповідей на звернення громадян, юридичних осіб та правоохоронних органів. Також до проблем належить недостатньо ефективна структура територіальних органів державного архітектурно-будівельного контролю, зокрема відсутній дієвий підрозділ з питань профілактики та протидії корупції [12, с. 72].

До правових проблем належать актуальні проблеми чинного містобудівного законодавства, які виникли внаслідок при-

йняття нових законодавчих актів, зокрема Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» [13], а також проблеми недосконалості існуючих норм законодавства.

Відсутній механізм визначення розміру штрафних санкцій за правопорушення у сфері містобудування для громадян, які на сьогодні визначаються посадовими особами органів державного архітектурно-будівельного контролю на власний розсуд у межах визначених Кодексом України про адміністративні правопорушення.

Існує проблема розшуку та приводу порушників містобудівного законодавства до органів державного архітектурно-будівельного контролю для складання документів перевірки та реагування, що призводить до значних часових затрат посадових осіб органів будівельного контролю на виконання вказаних дій. У цьому разі органи державного архітектурно-будівельного контролю звертаються до органів внутрішніх справ для життя цих заходів, натомість проблема розв'язується лише частково та потребує затрат часу як правоохоронців, так і службовців органів державного архітектурно-будівельного контролю.

Має місце проблема визначення термінів виконання вимог припису; терміни визначаються на власний розсуд посадовими особами органів державного архітектурно-будівельного контролю та можуть не відповідати фактичним потребам у часі й наявним можливостям до виконання приписів та усунення порушень. Разом з тим проблемним є питання стягнення штрафних санкцій з юридичних осіб, порушників містобудівного законодавства, оскільки наявна статистика добровільного сплати штрафів до бюджету є низькою [14].

Державна виконавча служба не має достатньої кількості владних і ресурсних повноважень для примусового стягнення цих штрафів з порушників, має місце ухилення правопорушників від сплати штрафних санкцій, проведення процедури ліквідації суб'єктів господарювання порушників законодавства з метою ухилення від сплати штрафів.

Однією із основних проблем містобудівного законодавства, що впливає на ефективність здійснення контролю є обов'язковість здійснення попередньої та підсумкової перевірок на об'єктах будівництва усіх категорій складності, що, у свою чергу, негативно впливає на виявлення та протидію містобудівним правопорушенням. Відсутність норми обов'язковості здійснення перевірок призводить до можливості порушникам уникати відповідальності за скоєні порушення містобудівного законодавства, а також установлені законом відповідальності за введення в експлуатацію технічно не готових до експлуатації будівельних об'єктів, інших негативних наслідків.

Наявною є проблема у частині відсутності механізму оперативного контролю достовірності даних, зазначених у документах, що подані на реєстрацію до органів державного архітектурно-будівельного контролю. Вказана проблема призводить до реєстрації документів, скасування яких можливе лише за рішенням суду. Має місце проблема самовільної зміни цільового призначення існуючих будівель та споруд, що призводить до використання будівель та споруд за іншим цільовим призначенням, які не призначені для цих цілей. Наприклад, житлові приміщення використовуються як нежитлові, торгівельні, виробничі або офісні. Зазначені зміни цільового призначення можуть не відповідати державним будівельним, санітарно-епідеміологічним та протипожежним нормам, створюють незручності для громадян, які проживають поряд із такими об'єктами.

Висновки і пропозиції. Таким чином, з проведеного дослідження можна зробити такі висновки:

1) існуючі темпи житлового будівництва недостатні для розв'язання проблеми забезпечення населення житлом насамперед громадян, які потребують поліпшення житлових умов відповідно до законодавства;

2) будівельні підприємства функціонують в умовах податкового перенавантаження та складності процедур оформлення дозвільної документації на будівництво;

3) державний архітектурно-будівельний контроль виконується на задовільному рівні, але його належному функціонуванню заважають існуючі проблеми, які потребують розв'язання.

Перераховані проблеми змушують будівельні підприємства заявляти органам центральної та місцевої влади про необхідність термінового прийняття заходів щодо оздоровлення будівельної галузі.

Література:

1. Державна програма активізації розвитку економіки на 2013–2014 роки: затверджена Постановою Кабінету Міністрів України від 27 лютого 2013 р. № 187.
2. Про регулювання містобудівної діяльності: Закон України від 17 лют. 2011 р. № 3038-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?page=3&nreg=3038-17>.
3. Про заходи щодо забезпечення ефективності реалізації Програми економічних реформ на 2010–2014 роки «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава»: Указ Президента України від 21 груд. 2010 р. № 1154/2010 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/documents/12683.html>.
4. Про Стратегію сталого розвитку «Україна-2020». Президент України; Указ, Стратегія від 12.01.2015 № 5/2015.
5. Про затвердження Державної цільової соціально-економічної програми будівництва (придбання) доступного житла на 2010–2017 роки: Постанова Кабінету Міністрів України від 11 листопада 2009 р. № 1249 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>.
6. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. № 435-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/435-15/page20>.
7. Щодо стану виконання та напрямів вдосконалення Державної цільової соціально-економічної програми будівництва (придбання) доступного житла». Аналітична записка // Національний інститут стратегічних досліджень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua/articles/1591/>.
8. Офіційний сайт Державної регуляторної служби України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.dkrp.gov.ua/>.
9. Офіційний сайт Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.minregion.gov.ua.
10. Інформаційно-аналітичні матеріали (звіт) про підсумки роботи Державної архітектурно-будівельної інспекції України та її територіальних органів у 2013 році та виконання Плану роботи Державної архітектурно-будівельної інспекції України на 2013 рік: довідка засідання Колегії Державної архітектурно-будівельної інспекції України 26.01.2012 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: dabi.uss.gov.ua/collegia.shtm.
11. Кальніченко О.В., Чернова М.Л. Особливості управління будівельними проектами в нестабільній економіко-політичній ситуації в Україні / О.В. Кальніченко, М.Л. Чернова // Управління розвитком складних систем. – 2015. № 22. – С. 3-6.
12. Колесніков Б. Деретуляція будівельної галузі економіки як запорука поліпшення інвестиційного клімату / Б. Колесніков // Державне управління та місцеве самоврядування. – 2014. – Вип. 1. – С. 70-82 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/dums_2014_1_10.pdf.
13. Про регулювання містобудівної діяльності: Закон України від 17 лют. 2011 р. № 3038-VI [Електронний ресурс]. –

Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?page=3&nreg=3038-17>.

14. Юрченко Є.О. Актуальні проблеми державного контролю у сфері містобудівної діяльності в Україні / Є.О. Юрченко. // Державне управління: теорія та практика. – 2012. – № 2 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Dutp_2012_2_35.pdf.

Селезнева О.А. Исследование проблем развития государственного регулирования строительных предприятий в Украине

Аннотация. В статье исследованы проблемы развития государственного регулирования строительных предприятий в Украине. Проанализированы существующие государственные программы и уровень их выполнения по улучшению жилищного строительства. Раскрыты причины налоговой перегрузки строительных предприятий и сложности разрешительной системы в строительстве. Приведены основные проблемные

места государственного контроля субъектов хозяйствования строительной отрасли Украины.

Ключевые слова: государственное регулирование, государственный контроль, строительное предприятие, строительная отрасль, строительство.

Seleznova O.O. Studies of construction companies' state regulation in Ukraine

Summary. The problem of construction companies' state regulation in Ukraine is investigated in the article. The existing government programs of improving housing and the level of their performance were analyzed by author. The causes of congestion tax and complexity of building licensing system were discovered in the article. The basic problem areas of construction industry business entities state control in Ukraine are showed by author.

Keywords: government regulation, state control, construction company, construction industry, construction.